Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Радакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостівах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Повінь а сойми краєві та осінні маневри і поміч правительства. — Чехи а справа цельска. — Кн. Фердинанд в Румунії. — Стоілов а берлиньский Local-Anzeiger. — Новий сензацийний процес в Болгариї. — Арештованя Вірмен в Константинополи.)

Страшна повінь, яка навістила західні краї коронні та наробила страшенної шкоди, котру обчисляють на міліони, вимагає і скорої та значної помочи та направи передовсім перерваної комунікациї. То стало ся причиною, що тепер розійшла ся чутка, що мають бути скликані сойми краєві, котрі би як найскорше мали заняти ся сею справою. Отже віденьскі ґазети доносять, що найскорше мають бути скликані сойми ческий, долїшно- і горішно-австрийский, шлеский і зальцбурґский. Що-до скликаня однакож нема ще нічого певного і ся справа буде ще розбирати ся на найблизшій раді міністрів, котра постановить, що має ся зробити.

Рівночасно підносять ся голоси, щоби в тих краях, котрі потерпіли від повени, не відбували ся осінні маневри, а за то, щоби ті гроші які мають бути ужиті на маневри роздати межи потерпівших. Видїл краєвий Долїшної Австриї ухвалив вже навіть подати до правительства просьбу в сїм дїлї. В дусї тім промавляє також і майже вся праса австрийска, котра іде ще трохи дальше і домагає ся, щоби сего року взагалі всї маневри осінні не відбували ся.

В слїд за скликанєм соймів прийде може й скликанє Ради державної, бо треба буде ухвалити значні суми на поміч державну для потерпівших. Правительство, що правда, може й без посередної ухвали Ради державної в такім случаю розпорядити ся грішми, але мусить їх мати; скоро же їх не буде мати, скоро буде мусїло затягнути якусь позичку, то й буде мусїло скликати Раду державну. Обструкціоністи, предвиджуючи можливість сего, заповідають вже тепер, що не будуть робити обструкциї в справі запомоги і ухвалять все, чого правительство зажадає. В виду того питають справедливо деякі ґазети: А цїла держава хиба не потребує скорої помочи? Чого-ж робити обструкцию?

Чехам дуже не подобаєсь теперішнє залагодженє цельскої справи. Староческа Politik докоряє длятого міністрови просьвіти і каже, „що він лиш експериментує, що єму на залагодженю сеї справи в дусї Словінців нічого не залежить, бо инакше оно би справи словіньскої ґімназиї к Целлю не було залагодило лиш провізорично. Провізоричний характер залагодженя цельскої справи має очевидно на цїли, щоби по кількох роках на підставі дат можна сказати, що словіньскі паралельки не виказали доброго успіху.“

Кн. Фердинанд болгарский, здаєсь, з чим приїхав до Румунії, з тим і вернув назад до Болгариї. Побут єго на дворі румуньского короля був лиш дуже короткий, а принятє незвичайно холодне. Звернув загальну увагу той факт, що навіть проґрама принятя не була оголошена в урядовій румуньскій ґазетї.

Ми вже доносили о тім, що Fremdenblatt на вість о розмові Стоілова з кореспондентом берлиньского Lokal-Anzeiger-а зажадав у болгарского президента міністрів вияснення сеї розмови. Отже Стоілов відповідає тепер в болгарских ґазетах, що та єго розмова зі згаданим кореспондентом єсть чисто лиш видумкою буйної фантазиї того-ж кореспондента. На то каже знов Lokal-Anzeiger, що він зараз по одержаню телеґрами з тою розмовою відніс ся ще раз з запитанєм до свого кореспон. — котрий впрочім єсть дуже поважним політиком і належить до парляментарної партиї та знає вагу такого оголошеня розмови — а той відповів, що все то що він подав в телеграмі, говорив Стоілов, а навіть ще острійше. Згадана ґазета каже дальше, що єї кореспондент має навіть стеноґрами з своєї розмови з Стоіловом.

Ще не прогомонів процес Бойчева, а вже заносить ся в Болгариї на новий ще більше сензацийний. З політичних взглядів і через похибку убито дня 23 мая с. р. болгарского поета Алека Константинова. Свого часу була о тім звістка в европейских ґазетах, але тогди не звертав ніхто на ню уваги як опісля і на демонстрацию болгарских студентів з сеї причини. Аж процес Бойчева зробив голосною і сю справу, котрої история єсть коротко така: Константинов їздив з своїм приятелем адвокатом Такевом на аґітацию виборчу до Татар-Базарджика. Той Такев єсть великим противником кн. Фердинанда і при кождій нагоді виступає дуже остро против него. Він став ся комусь не вигідний і треба було єго „спрятати“. Вертаючи з Татар-Базарджику сидїв Такев з лївого боку на возї коло Константинова, але коли по дорозї вступили до коршми і опісля случайно — то вже було пізно вечером — заміняли свої місця. Нараз на гостинци з лївого боку стрілено до них може з десять або пятнайцять карабінів і убито Константинова замість Такева. Показало ся опісля, що в се убийство був вмішаний окружний префект (староста) Пізанов. Правительство не позво

---

15)

Пан Капустянна Головка шукає своєї жінки.

(З францускою — Поль де Кока).

(Дальше).

Оркестра зачинає грати якусь звістну арию з варияцнями на поодинокі інструменти. Коли приходить черга на клярнет, кінчить Альсендор свою партию, не вигравши єї навіть як належить ся, страшно фальшивим тоном. Мимо того єго батько бє обома бляхами, привязаними до рук, з такою силою, що вся публика, перепуджена, зачинає роздивляти ся на всї боки і шукає за тим, хто робить такий лоскіт. З того розпочинає ся слїдуюча перепалка.

— То он той малий панок робить такий дідьчий лоскіт своїми оплесками — каже один гість, показуючи на Бельамура.

— Не лускайте — кричить другий — бо поглухнемо.

— Мої панове, преці мені вільно плескати в долоні для мого сина, котрий має такий знаменитий талант до граня на клярнетї.

— Але у Вас хиба руки з бляхи, бо такого лоскоту не робить ніхто при оплесках.

— Ну, то правда, що він чудесно грає на клярнетї. — Дякувать за таку музику. — Волю вже слїпого.

А малий, нахилившись до Капустянної Головки, шепче до него: То все із зависти, завидують єму кусник хлїба; ті люди хотїли би вигризти мого сина, щоби самі могли заняти єго місце.

— Або гадаєте може, що то самі клярнетисти?

— Або самі, або їх знакомі.

Якийсь пан в середних лїтах, з надутим лицем, в модній креватці і в соломяним капелюсї, котрий насунув позад голови, приступає до стола, при котрім сидять аба наші знакомі та клепле Бельамура по плечи та відзиває ся до него: Добрий вечер, любий приятелю! — Я лише що тут увійшов, пізнаю тебе по голосї твоїх оплесків і думаю собі: Бельамур єсть тут.

— Ах, то ти Розель — добрий вечер, мій любий — як ти хорошо виглядаєш — ще лиш булаву в руки а справдішний з тебе вівчар.

— Я маю в кишени щось ліпшого як булаву; там єсть красний контракт.

— Так, то тебе де приймили до театру?

— А так, в Штрасбурзї. — Знамените місто, знаменитий театр, знамените товариство. — Там Велика Опера ліпша як в Парижи. Але-ж і Штрасбурцї будуть тепер розкошувати.

— Що-ж ти там будеш сьпівати?

— То, що й всюди, мій фах, виключно партиї першого тенора: Колен, Тріяль! — Вісїм тисячів платнї, десять франків нагороди за кожде виступленє і один бенефіс. Чудесний контракт, що не правда?

— Бреше, що аж з носа єму курить ся — шепнув Бельамур Капустянній Головцї до уха. — Буде аж скакати з радости, коли єму дадуть тисячу пятьсот франків; я преці знаю, кілько він може дістати.

Грубий тенорист сїдає собі коло стола і каже: Нині куплю собі американьского ґроґу, бо й можу собі позволити, він сьпіває:

Треба слухати закона, але де єсть оборона

— „Зампа“ не належить до мого фаху, але менї здає ся, що я таки не зле сьпіваю. — Кельнер! — Сюди, кельнер! — А що з тобою Бельамуре; тебе все ще нїгде не звуть?

Бідний маленький! такий гарненький!
Бідний маленький! такий гарненький!
Та-ж ти чесний чоловік!

— Чому би ні? — А в чотири місця звуть мене, але я не можу якось зважити ся, не знаю що робити, — жаль менї дуже Париж покидати, де мої дїти наживають такої слави.

— Що то стало ся саме тепер твому синови? Чи духу єму не стало?

— Має дуже сильний нежит а при самім кінци пчихнув в клярнет. — Що правда, немила пригода, але то єго великому талантови не вадить.

— Кельнер! — Чи Ви глухі?

— Наконець приходить кельнер, і питає чим може служити; але грубий тенорист сьпіває дальше:

лило єго арештувати і перенесло єго до иншого округа, а коли убийників викрито, хотіло правительство передати їх судови войсковому, котрий в короткій дорозї був би їм зробив конець без великого розголосу. Спір о компетенцию суду з властями політичними вів ся довго. Остаточно дійшло до того, що вже не можна було справи затаїти і тепер має ся відбути процес, котрий на відносини в Болгариї кине ще яскравійше сьвітло.

В Константинополи настали знов арештованя Вірмен на більші розміри. Кажуть, що Порта дістала повідомлене, що з Льондону приїхало до Константинополя богато аґітаторів вірменьских з великими грішми, а між ними і двох з тих, що свого часу заняли були банк отоманьский і хотїли в Константинополи викликати революцию.

Новинки.

Львів дня 7-го серпня 1897.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** подає до відомости: На шляху Дрогобич-Борислав заряджено дня 5-го с. м. по причинї зломаної шини при зворотници, ведучої до рафінериї нафти Ґартенберґа, пересїдане подорожних і перевожене пакунків при поїздах мішаних ч. 1854, 1855, 1856 і 1857. По трох годинах почав ся рух нормальний.

— **Степень лїкарів ветеринарийних** одержали у Львові: Бернгард Енгель з Тернополя, Стефан Прибилкевич з Тарнова, Бронислав Кахникевич з Белза, Еміль Рат зі Львова і Евгенїй Адольф Терлецкий з Коломиї.

— **Загальний іспит з господарства лїсного** зложили в краєвій школї лїсовій у Львові: Терлецкий Станїслав, Мадейский Іван, Каламарский Фелїкс, Керпе (Keagney) Генрих, Найман Маврикий, Пізол Андрій, Желязовский Адам, Житний Лев, Дишкевич Станїслав, Огоновский Йосиф, Шульц Казимир. Одного репробовано на 6 місяцїв.

— **Стипендия.** З ювилейної фондациї маршалка повіта надвірнянського, о. Корнила Мандичевского буде від слїдуючого року шкільного надана одна стипендия в річній квотї 80 зр. для ученика низшої школи рільничої або промислової. Першеньство мають сини рільників з повіта надвірнянського. Поданя належить вносити до Видїлу повітового до 20-го серпня 1897 р.

— **Про огонь в Збаражи доносять:** Дня 4 го с. м. о год. 8-ій вечером займило ся в Збаражи в ринку в домі Цудика Мондшайна, внаслїдок чого згоріло шість домів (отже не 11 як вчера було сказано), а в семім, де містить ся уряд почтовий і телеграфічний, згорів дах і часть першого поверха. Касу почтову, пересилки і папері почтові уратовано. В домах, котрі згоріли, знаходили ся крами, з котрих не можна було нїчого уратувати. Загальна шкода виносить 15 до 20 тисячів зр. Всї будинки були обезпечені.

— **Фальшиві гроші.** У Львові появили ся фальшиві гроші, штуки по 20 сотиків (гелєрів) зроблені з олова; їх легко пізнати по вазї.

— **Що дїє ся з Андре'м і єго бальоном** — доси нїчого не чувати; за сьмілими воздухоплавцями і слїд пропав. Чутка, яку пустив був капітан голяндского корабля Леман, а про котру ми вже доносили — що нїби то Леман видїв на Білім мори слїди якогось бальона — показала ся неправдивою. То правда, що Леман видїв на водї щось великого надутого, як би часть бальона, або як би здохлий кит. Віцеконсуль Гольмбе в місцевости Варди на далекій півночи вислав своє судно на Біле море шукати за тим чимсь надутим, що видїв Леман і показало ся, що то дїйстно був здохлий кит, котрого горішна сїра часть туловища виставала як гора з води і здалека виглядала дїйстно як би часть бальона. — Тілько й всего. Загально вже припускають, що Андре́ і єго товариші погибли.

— **Великий вибух пороху.** В Рущуку в Болгариї вибухнув вчера по полудни цїлий магазин пороху. Вибух був так сильний, що жертвою єго стало ся 300 людий. Половина з них згинула на місци, а друга половина єсть так тяжко попарена або покалїчена, що нема надїї, щоби хто небудь з покалїчених остав ся при житю. Вибух настав в хвили приїзду кн. Фердинанда з Румунїї.

Господарство, промисл, торговля, гиґієна і вихованє.

Добрі ради.

В кождій громадї на церкві, у кождого господаря на стінї повинен бути годинник.

— Часто гроші. Нашї люди кажуть: „Чого не купити, того й не жалувати“; а що они часу не купують, то й не жалують єго, не числять ся з часом, бо навіть і не вміють того. В инших краях, у инших народів кажуть, що час то гроші; кожда хвилька то велика сума і для того треба з нею дорожити ся. З часом треба так само рахувати ся як з грішми, ба ще більше, бо час можна виміняти на гроші, а гроший на час нїхто не виміняє. Часу не купити. То не якась примха, не якась змова або намова, що робітники в многих краях стали тепер домагати ся обмеженя часу роботи (8 годинної працї). Они поміркували ся, що час то гроші і кажуть собі тепер дорого за него платити. Не лиш сама робота поплачує, але й час, бо чим хто довше робить, тим більше зробить, отже й більша належить ся єму заплата за єго труд. По містах вже поміркували ся люди і у нас, що то значить час, але по селах єще мало цїнять, легковажать, бо не видять наглядно, як борзо той час минає; не уміють єго використати, бо не уміють собі єго добре подїлити. У нас дуже мало робить ся щось в своїм часї, заєдно в тій самій порі; чи година або й день роботи менші або більші, нашим людем про те байдуже, они того не видять, не знають, словом не знають варгости часу. Значінє і вартість часу може аж той добре зрозуміти, хто має годинник і точно єго держить ся. Годинник вводить лад в житє і роботу та учить шанувати час і користати з него. Тому то важна річ, щоби в кождій громадї був громадский годинник і щоби кождий господар мав годиник у себе дома. Годинники нинї вже не дорога річ і легко о них постарати ся. Як би то красно було, як би у нас в кождій громадї був громадский годинник, котрий би в громадї вводив лад і порядок. Такий годинник був би також окрасою села і того будинку, на котрім би єго уставлено. А де-ж найлїпше і найкраще міг би годинник бути уміщений як не на церкві? В теперішних часах ставить ся у нас богато мурованих церков по селах; як би то красно було, коли би на мурованій церкві був також уставлений вежовий годинник. Будинок церковний став би ся тогди ще краснїй виглядом, ще важнїйший своїм значінєм в селї. Уставлене годинника на церкві не прийшло би навіть так дуже трудно і дорого; треба би лиш на то памятати при будові мурованої церкви, щоби на ній зробити і приміщене на годинник. Ще лекше кождому господареви постарати ся о годинник. Нинї можна дуже добрий великий годинник дістати за пару риньских. Оттак н. пр. так звані нинї і загально уживані „американьскі“ будильники (годинники, що не лиш показують мінути і години, але

Бережи спокій серця
Радять матері донькам!

— Ваш приятель, видко, дуже веселий чоловік — каже Капустянна Головка до Бельамура — сьпівом минає єму жите.

— Менї здає ся, що з ним нїхто не може видержати! Але чей буде бодай тогди мовчати, коли моя донька буде сьпівати арию: Як грім з ясного неба! — Цитьте-ж бо хтось вже показує ся на сценї.

— Що той нам буде тут цьвірінкати?— питає пан Розель гойдаючись на кріслї.

— То комік, котрий буде сьпівати якісь куплети. Коли вже слухати коміків, то найрадше Кельма і Левасора.

— От бачиш! То ти не дуже переберчивий! — Ба, коби то так менї хотїло ся перекинутись до того фаху — то я би повеличав ся успіхами. — Межи нами сказавши сьпівав я раз в Лізіє перед публикою з девяти осіб куплет з таким одушевленєм, що всї ловили ся за боки. Він співає:

Панна, що мужа хотїла мати,
Але на старість осталась сама,
Видить супруґів, що идуть до хати.
Зітхнула важко, бо долї нема.

— Тихо! Тихо!

— Мовчіть там!

— А то вже не видержати! — Он той пан заєдно сьпіває.

— Нехай іде на сцену, коли хоче сьпівати.

— Коли би менї хотїло ся, то я би виступив на сю сцену — відзиває ся грубий тенорист піднявшись з крісла; але для Вас була би то за велика розкіш, бо Ви не заплатили вступу. Ах, на щастє, ось вже й мій ґроґ.

Сьпівак доспівав свій куплет до кінця, а публика грімко плескає в долонї. — Але Бельамур і не рушив своїх кастанетів, а Розель хитає головою і каже: То не так сьпіває ся.— То не для мене; нема комічної сили. — Як би я так був засьпівав, то були би всї так кидали ся, як би їх тарантуля вкусила. — Але, правда, не кождий уміє одушевити публику.

Красненька рожа легко віддихає

— Тихо там!

— Той пан знову зачинає.

— Вже мене знудило, то дурне товариство — замуркотїв грубий під носом, допив чим скорше свій ґроґ і заплатив кельнерови.

— Ти вже ідеш? — питає Бельамур свого товариша. Зажди ще, моя донька Евелїна буде тепер сьпівати свою велику арию „Як грім з ясного неба“.

— Я тогди знову прийду; мушу щось сказати одному знакомому по тамтім боцї. Зараз верну.

Розель відходить. — Одна з молодих дам в дуже ґустовній тоалєтї виступає на сцену і сьпіває романцу з великим чувством і виразом. Капустянна Головка одушевляє ся єї сьпівом і зачинає плескати з цїлої сили; але єго товариш ловить єго за руку і каже! А Ви що робите?

— Та же видите, що плещу.

— То Ви помилили ся, бо то не моя донька.

— Менї все одно! — Сьпівала дуже красно, менї то сподобало ся і я плещу. — А Ви чому також не бєте браво?

— Я бю браво лиш моїй родинї. — Що мене другі обходять.

Коли оркестра переграла знов один кусник, виступає дама в жовтій сукни і з мальованим цьвітом в волосю. Бельамур встає і вилазить на крісло.

— Моя донька! — каже він і зачинає бити в свої бляхи з такою силою, що аж двоє дїтий зі страху розплакало ся і якийсь пес став вити.

Капустянна Головка доглянув, що тота панна налягає трохи на ногу і питає Бельамура: Чи Вашу доньку носили так само в тріюмфі як єї брата?

— Доси ще нї. А то чому питаєте?

— Бо чогось нерівно ходить.

— О, то нїчого не вадить. — То такий вже звичай у неї, щоби зробити ся інтересною. — Цитьте, уважайте тепер: буде сьпівати свою велику арию, слухайте добре кождий тон.

Бельамурова донька зачинає зразу дуже щасливо сьпівати свою арию, але незадовго в кількох місцях бере фальшиво. — Серед публики робить ся шум. — Сьпівачка хоче поправити ся і витягає безконечно, а єї татуньо помагає їй своїми бляхами. — Високі тони не удають ся їй і она затягає голосом, сьпіває що раз більше фальшиво і ария кінчить ся серед загального крику, хоч малий панок робить, що лиш може, щоби своїми бляхами заглушити псиканє.

Коли знову зробило ся тихо, приходить Розель.

— А що, сьпівала як грім? — питає грубий малого.

— Нї — відзиває ся якийсь сусїд при найблизшім столї — сьпівала як та, що квичить.

— Ви самі, як та що квичить — кричить Бельамур, та кидає ся з кулаком на гостя. —

й будять, о такій порі, якій хто хоче) коштують не більше як 3 до 5 зр. Такий будильник крім вигоди украшує ще й хату; єго можна поставати або на столі або де на якій полиці або й повісити на стіні. Користь з такого годинника була би велика; господар і єго челядь дивлячись заєдно на него і впорядковуючи всю роботу після него, аж тогди пізнали би, що час то гроші.

II. Чи поплатне шовківництво? *(Конець).* Порівнавши чисті доходи всїляких галузий господарства з доходами шовківництва, не знаю, чи єсть взагалї котра галузь, щоби взглядно без вложеня капіталу і в так коротків часї — бо годівля шовківниць треває найдовше 35 днів — давала весь дохід яко чистий зиск. — Пригляньмо ся ще слїдуючим статистичним числам: Франция має 140.000 варстатів до тканя шовку, а вартість виробів єї 390,000.000 корон; Німеччина 87.000 варстатів, вартість виробів 225,000.000; Англія 77.000 і 110,000.000; Америка 45.000 і 105,000.000; Швайцария 25.000 і 80,000.000; Австрия 15.000 і 55,000.000; Італія 20.000 варстатів і 42,000.000 корон вартости виробів. Разом 419.000 варстатів і 1007,000.000 корон вартости виробів. Із сих чисел видко, що мусить велике множество годівельників годувати шовківниці, щоби всїм тим варстатам дати роботу; з них також показує ся поплатність шовківництва. — Але при тих всїх користних рахунках мушу звернути увагу також і на непредвиджені випадки: Усїльниці шовківників підпадають часто хоробам, на котрі доси ще не придумано ніякого лїку. Ті хороби єсть: 1) жовтільниця (gialdone — джальдоне); 2) завапнене (calcino — кальчіно); 3) чорна хороба (negrone — неґроне); 4) зівялість (atrophia — атрофія). Буває і так, що град вибє морвове листє, а тогди мусить годівельник число усїльниць уменшити, або й цїлком з браку корму перестати годувати. — Такі непредвиджені випадки має кожда галузь господарства, котрі грубо ріжнять ся від непредвиджених випадків при годівли шовківниць. Бо хоч і не стало би чим годувати, або хоч би й всї усїльниці виздихали, то не робить годівельникови ніякої ріжниці, коли противно при иниих галузях господарства буває та ріжниця значна і пекуча. Коли ж шовківництво приносить лиш дохід, а у нас оно можливе, то було би добре, щоби богато людий ним заняли ся і старали ся єго розповсюднити.

— Як робити квас. У нас називають квасом рід молодого вина з яблок і грушок, який декуди виробляють жиди і з поганих, замащених коновок та бочівок продають склянками на місті. Але тут не про той квас хочемо поговорити, а про квас, який в Росиї виробляють Москалї. Московский квас єст то дуже добрий напиток, котрий гасить спрагу, але має менше алькоголю в собі як пиво і длятого есть здоровійший. Квас той можна робити слїдуючими способами: 1) Півтретя кільо солоду розварює ся на слабім огни з водою на густу варку, котру вливає ся до бочівки а відтак наливає ся на то 18 лїтрів кипятку. По 24 годинах спускає ся плин осторожно до другої бочівки, до котрої перед тим дає ся пів кільо пшеничної муки, 1 кільо потовченого цукру і трохи дріжджів. Коли та мішанина постоїть 12 годин, стягає ся єї до фляшок, котрі треба добре закоркувати. — 2) 2 кільо солоду, 400 ґрамів пшеничної муки, 800 ґрамів цукру і трохи дріжджів. — 3) 3 кільо разового хлїба, 1 кільо цукру, пів кільо пшеничної муки і 2 ложочки дріжджів. — 4) Півтора кільо солоду розварює ся з водою на варку, котру підпускає ся 25 лїтрами води і ставить ся на 24 годин; відтак зливає ся осторожно, додає ся пів кільо пшеничної муки, 1 кільо цукру і трохи дріжджів, а по 12 годинах стягає ся до фляшок.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 7 серпня. Є. Вел. Цїсар оглядав вчера дальше сторони, навіщені повенню. Командантам войсковим поручено, щоби не покликували до вправ резервістів із сторін навіщених повению.

Берлин 7 серпня. До Voss. Ztg. доносять з Атин, що правительство заявило вчера репрезентантам держав европейских, що не прийме ніякої контролї грецких фінансів.

Петербург 7 серпня. На приняте німецкої пари цїсарскої роблять тут великі приготовленя. Прибув тут кн. Гогенльоге і був на снїданю у мінїстра Муравєва. Вечером в амбасадї німецкій відбув ся ґалевий обід, на котрім був також австрийский амбасадор кн. Ліхтенштайн.

Капустянна Головка стає поміж розлюченних, щоби не допустити до бійки і дістає кулаком межи очи, замість того пана, що так безвзглядно висказав ся о сьпіві Евеліни.

Ґіпсові фіґури.

Капустянна Головка зловив ся рукою за очи і кричить з болю. Бельамур оправдує ся як може; — преці знаєте, що я Вас не хотів вдарити, але того пана, що так простими словами висказав ся о Евелїнї та ще й тепер сьміє ся, той простачиско! — Кишки з него випущу.

— Я Вам того не бороню — каже Капустянна Головка — бо з мене вже досить.

Грубий тенорист здержує малого розбішеного і не пускає.

— Не роби скандалу, Бельамур! — Обійдесь без бійки. — Так роблять лиш прості люди. Але бо з тебе дійстно страшний чоловік — такий малий а як бочка пороху. — Зараз бурить ся як сьвіже тісто на дріжджах.

— Як би хтось сказав о твоїй доньці, що она так сьпіває, як то звіря, яке він мав на думці, то ти би також на то не сьміяв ся.

— О моїй донцї не можна того сказати з тої простої причини, що я єї не маю. — О потомстві ще не думаю і длятого не сьпіваю так як ти:

Нема то на сьвіті як житє родинне.

Впрочім то був лиш неудачний дотеп, бо видко по нім, що він чоловік жартобливий. Він певно не знав, що ти батько сьпівачки. — От диви ся, він вже виходить — міркує, що зле зробив і вступає ся тобі.

— Добре зробив, бо був би ще дістав від мене бляхами.

— Забирай ся до чорта і не роби дурниць! Ти би ще міг назначити чоловіка до кінця житя. — Але треба менї вже іти та лагодити ся в дорогу.

— Зажди ще. Евелїна буде ще сьпівати чудесну пісню; поправить свою малу неудачу.

— Не маю часу. — Бувають днї, коли й годі щось поправити; я то знаю яко артист. — А Вам, паноньку, раджу приложити до очий кружальцевої води; нема нічого лїпшого. Бувай здоров, Бельамуре.

— Добра ніч! Іди та щезай в болото — замуркотїв малий баритон собі під носом. — Я тебе знаю, який ти! — лиш у тебе єсть талант. — Він, мій пане, завидує моїй донцї, бо на однім концерті їй били більше браво, як єму. — Чи болить Вас дуже око?

— Досить. — Але бо Ви маєте тяжку руку.

— Менї дуже жаль, що я не того вдарив, котрого хотів. — За мої дїти дав би ся я на куснї порубати; з мене правдивий пелїкан, мій пане. — Ви би й не повірили, кілько то я мав вже перепалок, ось з такої самої причини.

Капустянна Головка вже зовсїм не слухав Бельамура. Цїлу свою увагу звернув на якусь досить далеко сидячу даму, котру аж тепер побачив, коли ті, що сиділи перед нею, розійшли ся.

Дама тота обернула ся до него плечима. — Она убрана елеґантно, а зпід єї маленького капелюшика найновійшої моди видко би було єї повне лице, коби лиш хоч раз обернула ся в ту сторону як до Капустянного Головки. Але їй то і не при голові, бо она завела оживлену розмову з особами свого товариства.

(Дальше буде.)

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребєнова [1])	—	—	—	—	9·20	—	—
Стрия, Скольо-го і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[8]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[6]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в неділї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6 —
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[2]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[3]	9·01[4]	—	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. [3]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [4]) Від 15 червнядо 31 серпня лише в неділї і сьвята.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він ріжнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: Адам Кравзевецкий

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.